FMI, Info, Anul III, 2018-2019 Programare declarativă

Laborator 1 Introducere în Haskell

Pentru început, vă veți familiariza cu mediul de programare GHC (Glasgow Haskell Compiler). Acesta include doua componente: GHCi (care este un interpretor) și GHC (care este un compilator).

(L1.1) [GHCi] Deschideți un terminal si introduceți comanda ghci (în Windows este posibil să aveți instalat WinGHCi). După câteva informații despre versiunea instalată va apare

Prelude>

Prelude este librăria standard:

http://hackage.haskell.org/package/base-4.12.0.0/docs/Prelude.html În interpretor puteți:

• să introduceți expresii, care vor fi evaluate atunci cand este posibil:

```
Prelude> 2+3
5
Prelude> False || True
True
Prelude>x
<interactive >:10:1: error: Variable not in scope: x
Prelude>x=3
Prelude>x
3
Prelude>y=x+1
Prelude>y
4

Prelude> head [1,2,3]
1
Prelude> head "abcd"
'a'
```

```
Prelude> tail "abcd"
'bcd'
```

Funcțiile head și tail aparțin modulului standard Prelude.

• să introduceți comenzi, orice comandă fiind precedată de ":"

```
:? - este comanda help
```

:q - este comanda quit

:cd - este comanda change directory

:t - este comanda type

Prelude> : t True True :: Bool

Citiți mai mult despre GHCi:

https://downloads.haskell.org/~ghc/latest/docs/html/users_guide/ghci.html

(L1.2) [Fișiere sursă] Fișierele sursă sunt fișiere cu extensia .hs, pe care le puteți edita cu un editor la alegerea voastră. Deschideți fișerul lab1.hs care conține următorul cod:

Fără încărca fișierul, încercați să calculați double myInt:

Prelude> double myInt

Observați mesajele de eroare. Acum încărcați fișierul folosind comanda *load* (:l) și încercați din nou să calculați double myInt:

```
Prelude> :l lab1.hs
[1 of 1] Compiling Main (lab1.hs, interpreted)
Ok, 1 module loaded.
*Main> double myInt

*Main> double 2000
```

Modificați fișierul adăugînd o funcție **triple**. Dacă fișierul este deja încărcat, puteți să îl reîncărcați folosind comanda *reload* (:r).

Puteti reveni în **Prelude** folosind :m -

```
Prelude> : l lab1.hs
[1 of 1] Compiling Main (lab1.hs, interpreted)
Ok, 1 module loaded.
*Main> :m - Main
Prelude>
```

Ați observat că în mesajele primite a apărut noțiunea de *modul*. Practic, fișierul lab1.hs conține un modul care se numește Main, definit automat. Despre module vom discuta mai târziu.

(L1.3) [Compilarea fișierelor] Pentru a fi compilate, fișierele sursă trebuie sa conțină o funcție main, care este automat apelată când apelăm fișierul executabil. Fișierele pot fi compilate astfel:

• din GHCi

```
Prelude> :! ghc — make fisier.hs
```

• direct din terminal folosind comanda ghc

```
$ ghc --make fisier.hs
```

Exercitii

- Folosind una din variantele de mai sus, încercați să compilați fișierul lab1.hs. Veți primi un mesaj de eroare. De ce?
- Încărcați în editor fișierul lab1comp.hs si obervați diferențele. Compilați fișierul lab1comp.hs. În director va apare un fișiere executabil, lansați în execuție acest fișier și observați rezultatul.
- Creați un fișier sursă *hello.hs* pe care să îl puteți compila si care sa afișeze mesajul "Hello world!".

În continuare vom discuta câteva elemente de limbaj.

(L1.4) [Hoogle. Librării] Există numeroase librării foarte utile. Cum putem să le identificăm? O sursă de informații foarte bună este Hoogle:

```
https://hoogle.haskell.org/
```

- Căutați funcția head folosită anterior. Observăm că se găsește atât în librăria **Prelude**, cât și în librăria **Data.List**.
- Să presupunem că vrem să generăm toate permutările unei liste. Căutați funcția permutation (sau ceva asemanător) și observăm că în librăria **Data.List** se găsește o funcție permutations. Faceți click pe numele funcției (sau al librăriei) pentru a putea citi detalii despre această funcție. Pentru a o folosi în interpretor va trebui sa încărcați librăria Data.List folosind comanda import

```
Prelude> :t permutations
<interactive >:1:1: error: Variable not in scope: permutations
Prelude> import Data. List
Prelude Data. List> :t permutations
permutations :: [a] -> [[a]]
Prelude Data. List> permutations [1,2,3]
[[1,2,3],[2,1,3],[3,2,1],[2,3,1],[3,1,2],[1,3,2]]
Prelude Data. List> permutations "abc"
["abc","bac","cba","bca","cab","acb"]
```

Atenție! funcția permutations întoarce o listă de liste.

Eliminați librăria folosind

```
Prelude> :m - Data.List
```

• Librăriile se includ în fișiere sursă folosind comanda import. Descideți fișierul lab1.hs și adugați la început

```
import Data.List
```

Încărcați fișierul în interpretor și evaluați

```
*Main> permutations [1..myInt]
```

Ce se întâmplă? [1..myInt] este lista [1,2,3,..., myInt] care are o dimensiune foarte mare. Observăm că putem folosi valori numerice foarte mari. Evaluarea expresiei o oprim cu Ctrl+C.

- În librăria Data.List căutați funcția subsequences, înțelegeți ce face și folosiți-o pe câteva exemple.
- (L1.5) [Testare. QuickCheck.] În Haskell avem la dispoziție o librărie care, în anumite situații, generează teste automate. Modificați fișierul lab1.hs astfel:

- importați modulul Test.QuickCheck, i.e. adăugați la începutul fișierului import Test.QuickCheck
- definiți o funcție penta asemănătoare cu double și triple
- adăugați în fișier următoarea funcție test:

```
test x = (double x + triple x) == (penta x)
```

- Ce tip are funcția test? Încărcați fișierul în interpretor și verificați tipul funcției test.
- În interpretor evaluați

```
*Main> quickCheck test
```

și observați rezultatul.

• scrieți un alt test care sa verifice o proprietate falsa, verificați cu quickCheck și observați rezultatul.

(L1.6) [Indentare] În Haskell se recomandă scrierea codului folosind *indentarea*. În anumite situații, nerespectarea regulilor de indentare poate provoca erori la încărcarea programului.

• În fișierul lab1.hs deplasați cu câteva spații definiția funcției double:

```
double :: Integer -> Integer double x = x+x
```

Reâncărcați programul. Ce observați?

Atenție! În unele editoare se recomanda bifarea opțiunii de înlocuire a tab-urilor cu spații.

• Să definim funcția maxim

```
\begin{array}{llll} \text{maxim} & :: & \textbf{Integer} & -> & \textbf{Integer} \\ \text{maxim} & x & y & = & \textbf{if} & (x > y) & \textbf{then} & x & \textbf{else} & y \end{array}
```

Varianta cu indentare este:

```
maxim :: Integer -> Integer
maxim x y =
    if (x > y)
        then x
    else y
```

• Dorim acum să scriem o funcție care calculează maximul a trei numere. Evident, o varianta este

```
maxim3 x y z = maxim x (maxim y z)
```

Scrieți funcția maxim3 fără a folosi maxim, utilizând direct if și scrierea indentată.

• Putem scrie funcția maxim3 folosind expresia let...in astfel

```
maxim3 x y z = let u = (maxim x y) in (maxim u z)
```

Atenție! expresia let...in creaza scop local.

Varianta cu indentare este

- Scrieți o funcție maxim4 folosind varianta cu let..in și indentare.
- Scrieți un test pentru funcția maxim4 prin care să verificați ca rezultatul este în relația >= cu fiecare din cele patru argumente (operatorii logici în Haskell sunt ||, &&, not). Verificați testul folosind quickCheck.

Citiți mai multe despre indentare

https://en.wikibooks.org/wiki/Haskell/Indentation

- (L1.7) [Tipuri] Din exemplele de până acum ați putut observa că în Haskell:
 - există tipuri predefinite: Integer, Bool, Char
 - se pot construi tipuri noi folosind []

```
*Main> :t [1..myInt]
[1..myInt] :: [Integer]
```

```
Prelude> : t "abc" "abc" :: [Char]
```

Evident, [a] este tipul *listă de date de tip a*. Tipul String este un sinonim pentru [Char].

• Ați întâlnit tipul Bool și valorile True și False. În Haskell tipul Bool este definit astfel

```
data Bool = False \mid True
```

În această definiție, Bool este un constructor de tip, iar True și False sunt constructori de date. În exercițiul următor vom defini un tip de date nou într-un mod similar.

• Sistemul tipurilor în Haskell este mult mai complex. Fără a încărca fișierul lab1.hs, definiti direct in GHCi functia maxim:

```
Prelude > maxim x y = if (x > y) then x else y
```

Cu ajutorul comenzii: t aflați tipul acestei funcții. Ce observați?

```
Prelude> : t maxim
maxim :: Ord p \Rightarrow p \rightarrow p \rightarrow p
```

Răspunsul primit trebuie interpretat astfel: p reprezintă un tip arbitar înzestrat cu o relație de ordine, funcția maxim are două argumente de tip p și întoarce un rezultat de tip p.

Astfel, tipul unei operații poate fi definit de noi sau dedus automat. Vom discuta mai multe în cursurile și laboratoarele următoare.

(L1.8) [Piatra, Foarfeca, Hartie] În acest exercițiu vom modela jocul Piatra, Foarfeca, Hartie astfel:

• fișierul pfh.hs conține un tip de date Alegere

Precizarea **deriving** (**Eq**, **Show**) ne spune ca pentru datele de acest tip este definită în mod natural relația de egalitate și că pot fi afișate ca șir de caractere.

• definiți în mod similar tipul de date Rezultat cu valorile Victorie, Infrangere și Egalitate.

Pentru toate datele de mai sus, verificați tipul folosind :t.

• Scrieti functia

```
partida :: Alegere -> Alegere -> Rezultat care întoarce Victorie când primul argument este victorios, Infrangere când primul argument pierde și Egalitate cand argumentele sunt egale.
```

Material suplimentar

Pentru a folosi Haskell, este recomandată folosirea uneltei Haskell Stack. Puteți citi mai multe despre cum se instalează și folosește la https://haskell-lang.org/get-started. Este recomandată folosirea ghcid (http://www.parsonsmatt.org/2018/05/19/ghcid_for_the_win.html) în paralel cu un editor de text.

De asemenea, este recomandată folosirea unui stil standard de formatare a fișierelor sursă, spre exemplu https://github.com/tibbe/haskell-style-guide/blob/master/haskell-style.md.

- Efectuați exercițiile din laboratorul suplimentar
- Citiți capitolul Starting Out din

M. Lipovaca, Learn You a Haskell for Great Good!

http://learnyouahaskell.com/starting-out